

Contes
d'insomni

SÍLVIA
ferrer

Contes
d'insomni

SILVIA
ferrer

València, 2017

PRELUDI

Les meues nits són més llargues
que les teues, comencen abans
que les teues, donen més fred
que les teues, estan més soles
que les teues, desvetllen més
que les teues.

LA PEDRA

i

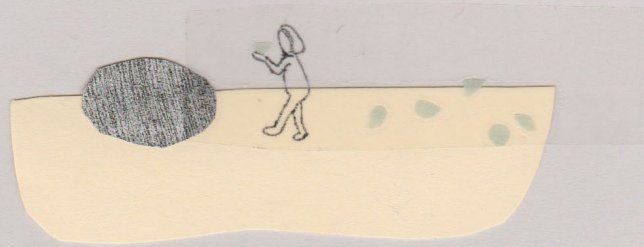
LA NUA

La pedra era massa dura perquè la mma
hi poguera dormir a sobre. Per recolzar-s'hi
una estoneta estava bé: era suau i de la
mida perfecta. Però quan dormien juntes
tota la nit, la mma despertava amb dolors
per tot el cos.

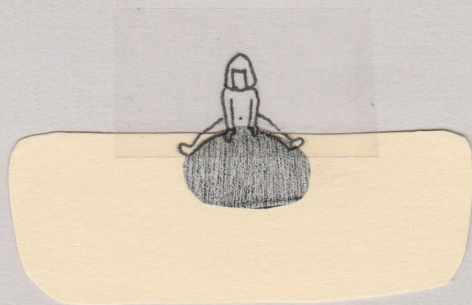
Era el llit més suau en quilòmetres,
així que abandonar-la no era una opció
- la mma tenia les cames tan curtes
que podria trigar setmanes a trobar
el llit més proper.

La nua pensava que la pedra,
com una esponja marina, s'ablaniria
mullant-la, de manera que va
carregar tota l'aigua que va poder
a les mans i la va regar.
Però la pedra seguia dura.

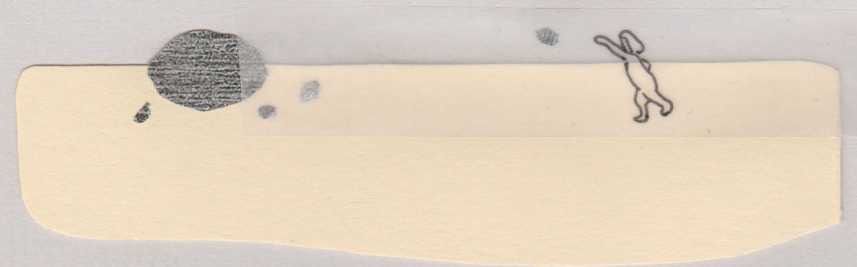

La nua va pensar que, tal vegada,
si escalcava la pedra, com si fóra cera,
obtindria la tovor que necessitava.
De manera que va recollir moltes
branques seques, les va amuntar
al costat de la pedra i hi va fer foc.
Van dormir tota la nit a l'escalfor
de la foguera, però al matí
la pedra seguia dura.

La nua pensà aleshores que, com l'argila, hauria d'amassar-la. Va passar tot el dia fent-li massatges, donant-li la volta però no deixant cap zona sense treballar.

A la nit, la nua tenia els dits tan entumits que no notava que la pedra seguia dura.

La nua, cansada ja d'intentar ablanir la pedra, va provar com a última solució colpejar-la. Va recollir pedretes més menudes i li'n va llençar unes quantes, amb tota la força que tenia.

S'adonà que l'única cosa que passava era que la pedra es trencava per allà on rebia els cops, empetitint-se i allunyant-se cada volta.

De seguida va parar de llençar-li pedres i va començar a dormir amb ella.

El matí següent ja no va despertar
amb dolor. Li havia crescut una
cloaca al voltant del cos, cobrint la seua
nuesa, que l'havia ajudat a estar
però ja còmoda damunt la pedra.

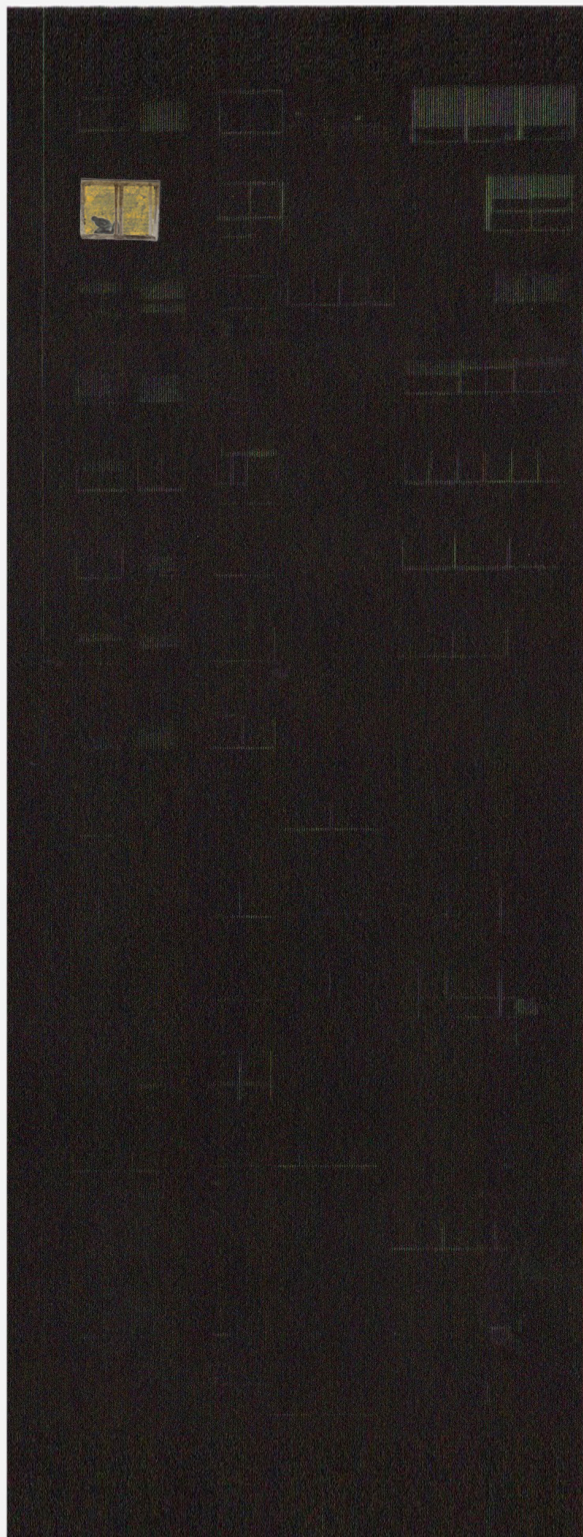

LA

VEU

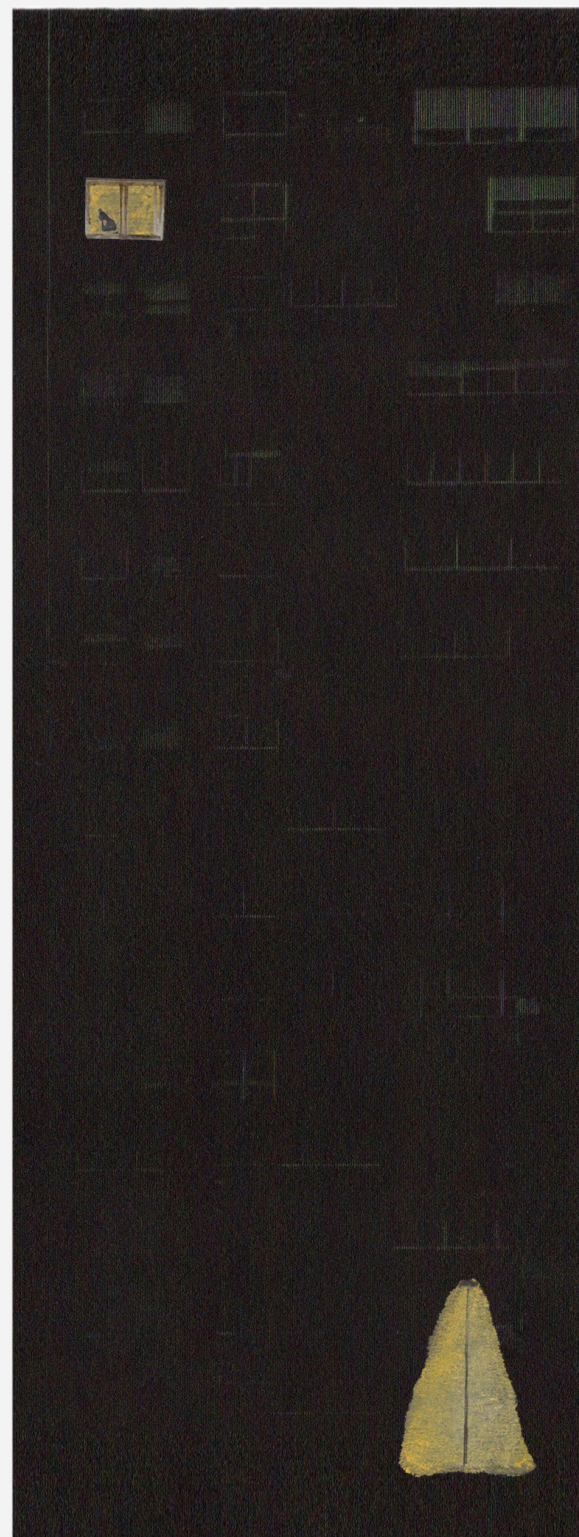
ALTA

A un costat
de la
finestra alta
dorm la
inquilina.

A l'altre
costat, hi ha
un carrer
estret i poc
transitat.

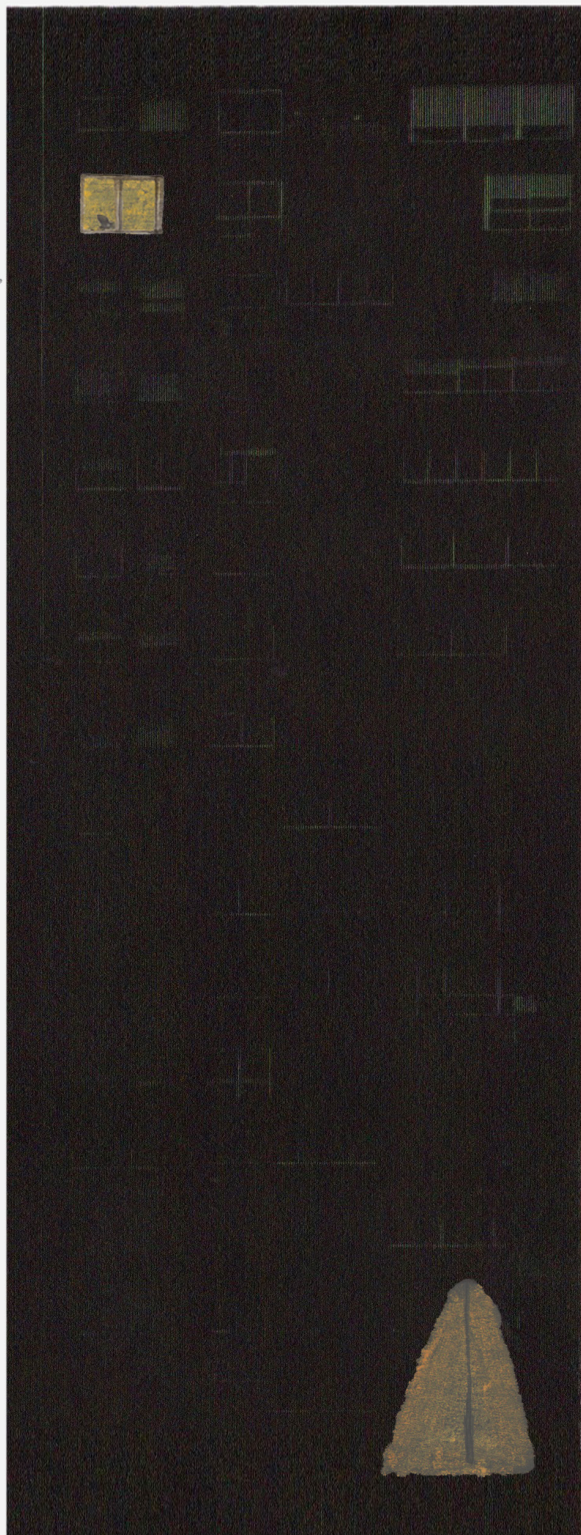
Des d'allà,
no s'escolten
els parcs, els
cotxes ni les
processons.

Només una
veu li
escalava
la façana
els mesos
darrers, a
les nits.

Al principi,
tanal lejava
melodies
precioses

i la
inquilina
es dormia
escoltant-les.

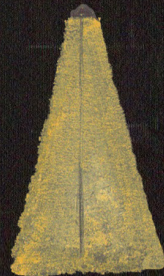
Desafinava
la veu
perquè no
havia assistit
a classes
de cant.

El volum
va anar
creixent
amb el
temps, i
cantant
pitjor.

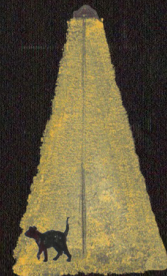
fins llevar-li
la son a
la inquilina.

Primera nit sense dormir.

Molt
educadament
la inquilina
va demorar
a la veu
que per favor
baixara el to
o se'n anara

Segona nit sense dormir.

la veu,
com si no
entenguera
l'idioma,
com si fóra
un animal,
seguia amb
el cant,
fort i
desafinat.

La inquilina
llença objectes
pesats a la
veu, per
fer-la callar.

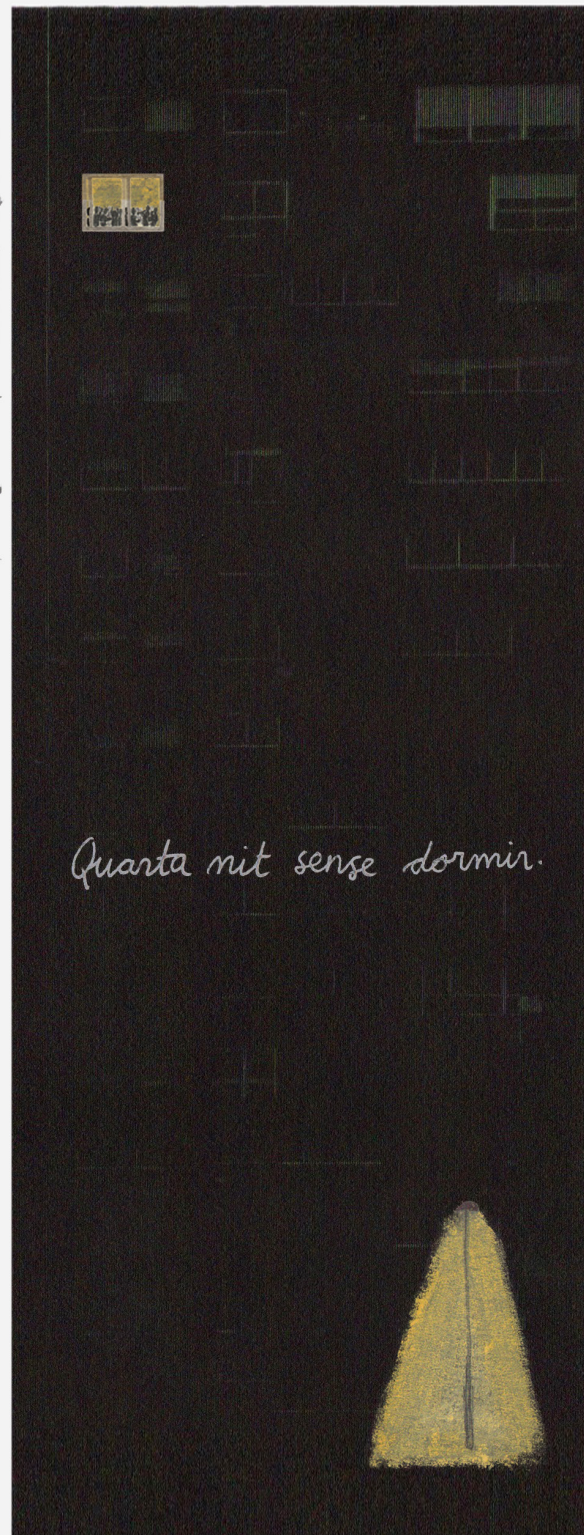

Tercera nit sense dormir.

La inquilina
reacciona amb
altra festa,
amb altra
orquestra i
amb altres
convidats.

Així no li
cal dormir,
perquè la
festa és seua.

La venjança
de la veu és
una festa,
amb orquestra
i convidats.

Quarta nit sense dormir.

La inquilina
s'adona que
quan apaga
la llum

la veu calla

Prova una nit
amb la llum
apagada i
no pot escriure
ni llegir ni
alçar-se del
llit sense
anar a palp.

LA
TENDA
DE
MALSONS

El avieta era tot
una paradoxa.
"ELS MILLORS MALSONS"

Només entrarien
innocents i masoquistes.

Jo, un poc
de cada,
vaig
creuar
el vidre tintat.

MAL SONS

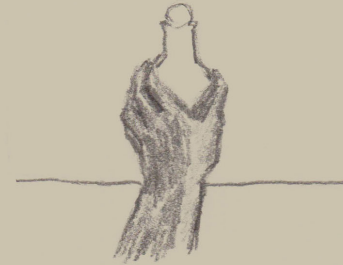

La pols era el elit dels flascos.
 S'ordenaven segons temàtiques,

èpoques,

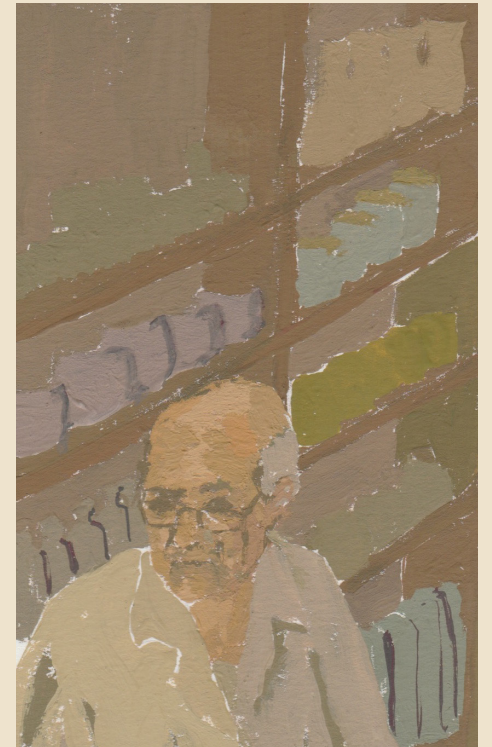
ingredients,
 fòbies, colors,

aromes,
 oratges,

despertars
 i intensitats.

NOMÉS ESTIC
 MIRANT, GRÀCIES

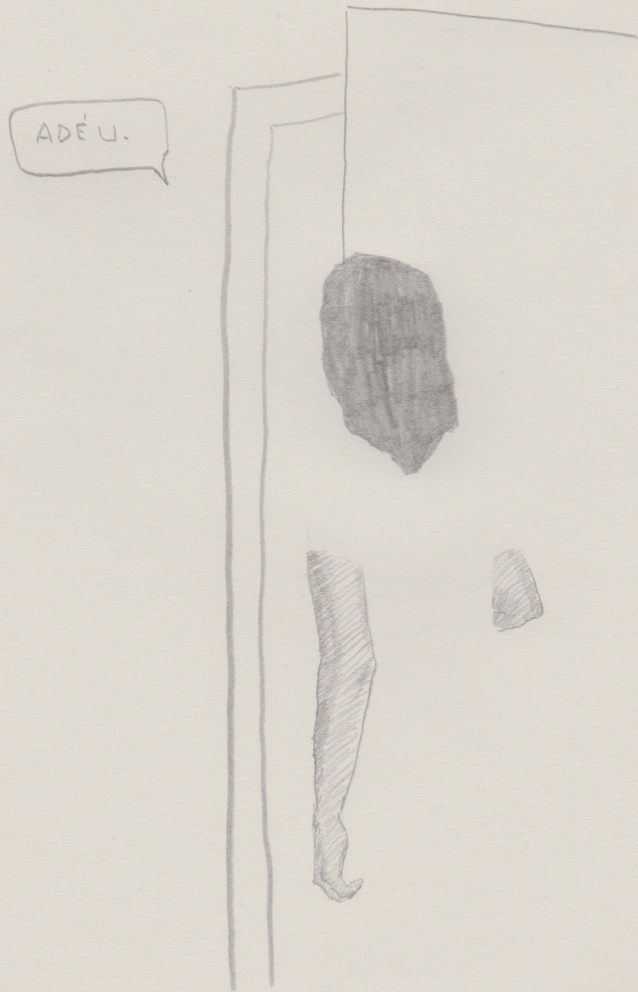

NOMÉS ESTIC OBRINT
UN FLASCÓ PER OLORAR.

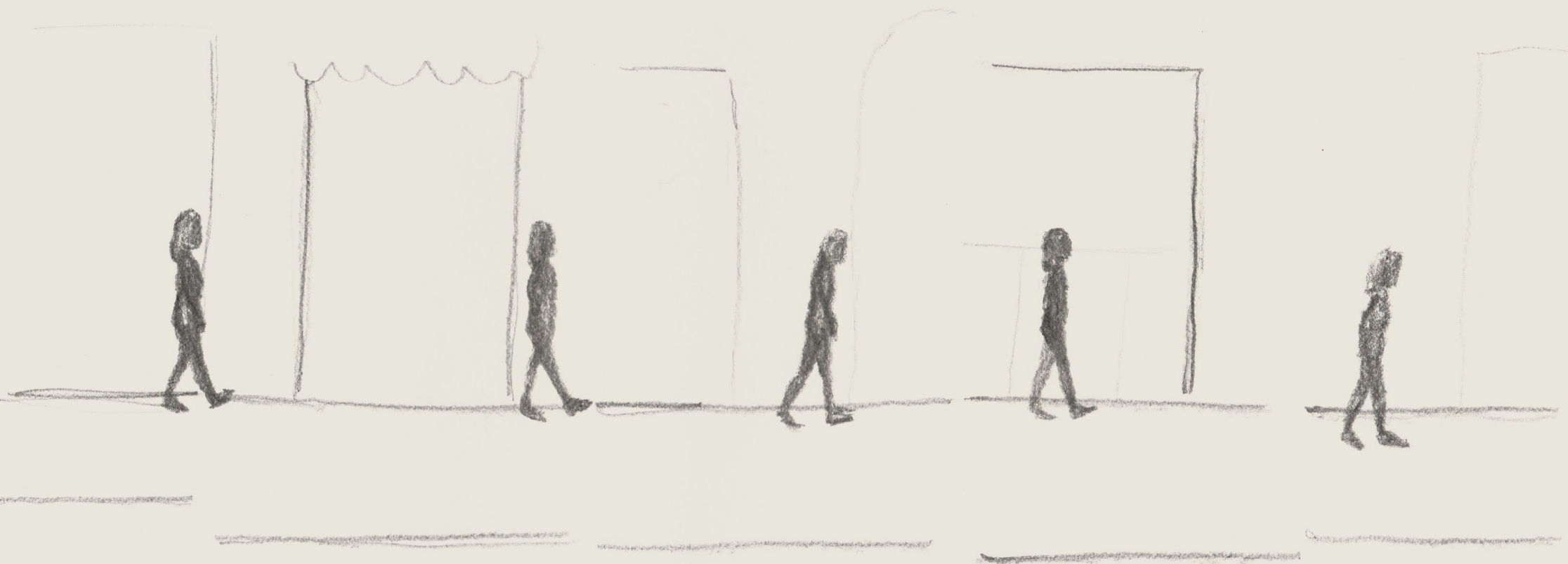
i UN ALTRE

i ALTRE

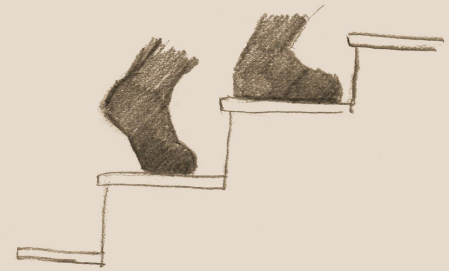
No en compte
rap.

vaig desfer el camí cap a casa

^ vaig

planejar en
el llit

Amb més son que mai,
les seues restes
em desvetllaren.

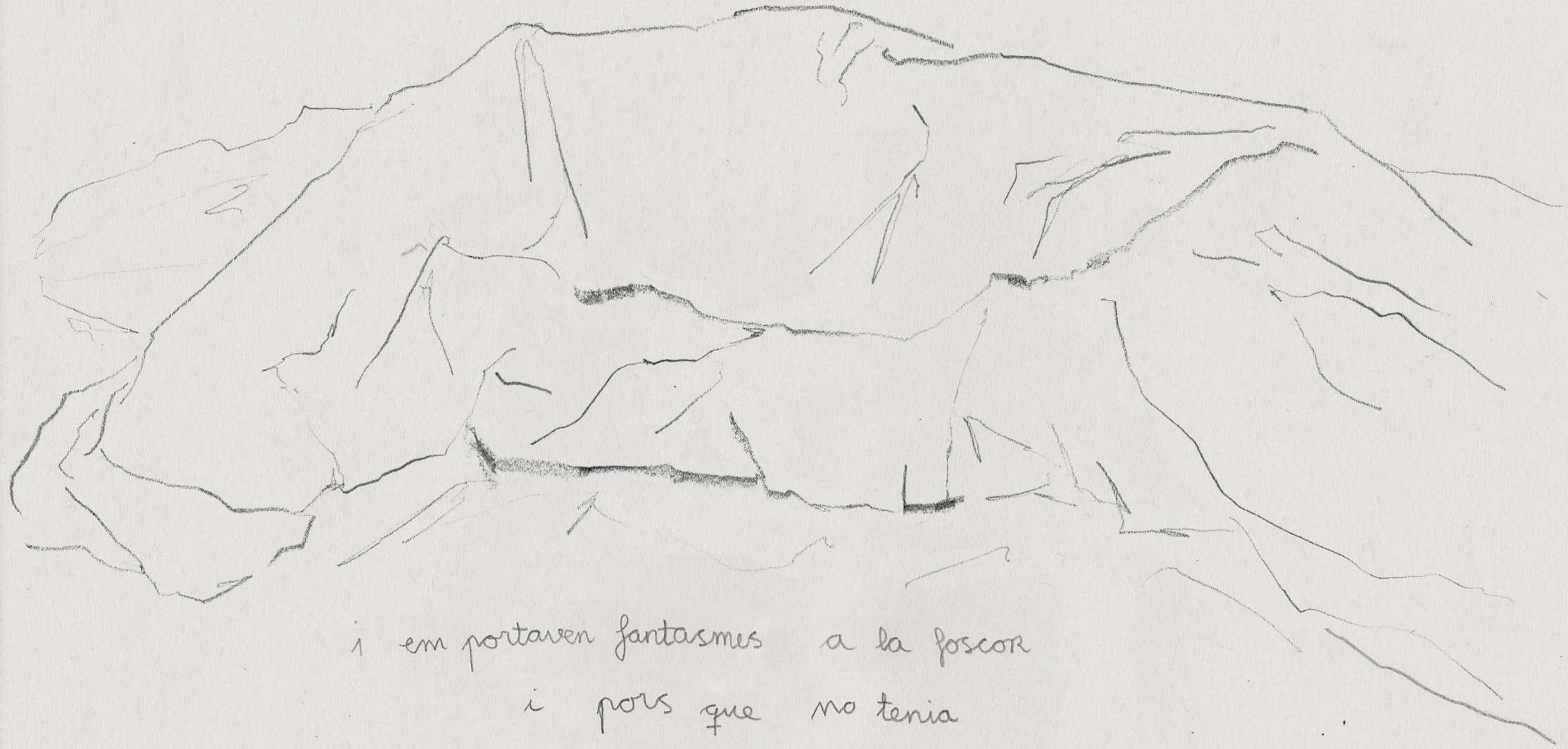

S'havien enredat

en nusos

impossibles

de pentinar.

i em portaven fantasmes a la foscor
i pors que no tenia

tornaven cada nit
i des de més d'un flascó.

El dels amagatalls.

El silenci
també és mentida

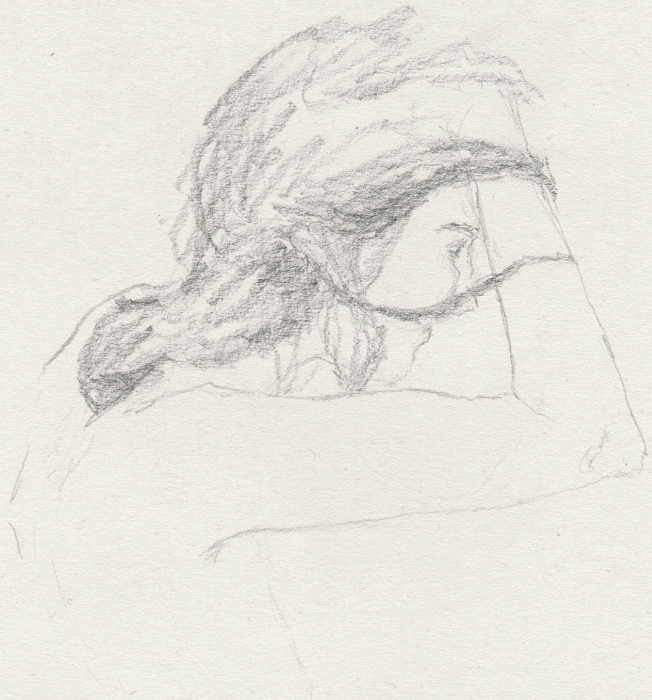
Et de gelosia.

Amb qui balles;
per que amb mi no?

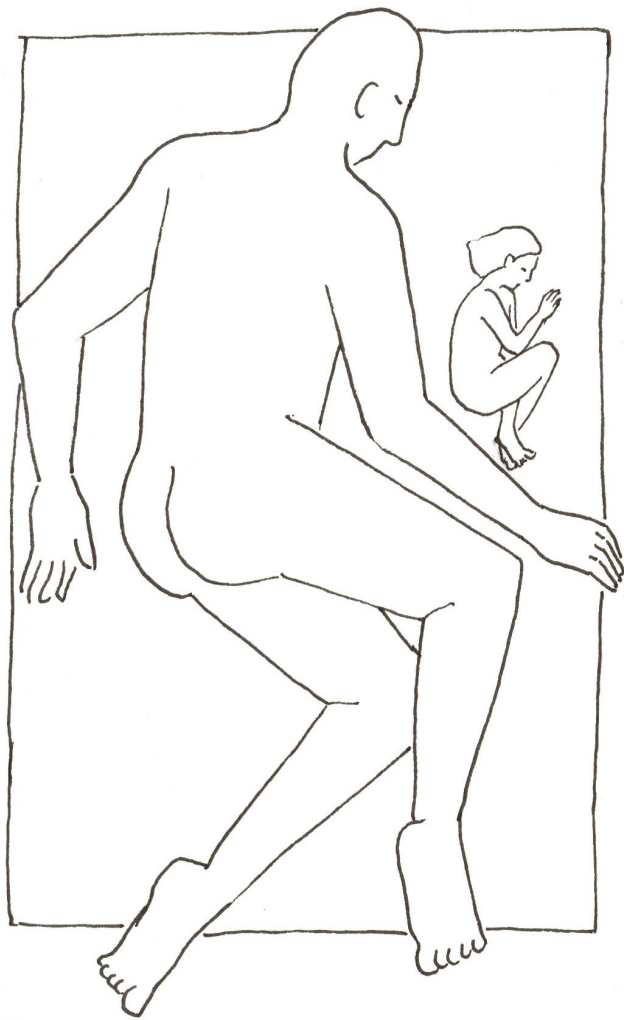
El de paranoia.

Les cares són caleidoscopis
i els gestos impossibles.

INTERLUDI

En aquest llet només cap una persona.

LA CAIG DA

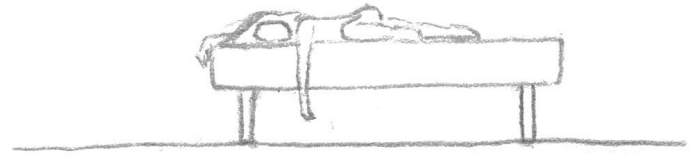
Caw.

Caw.

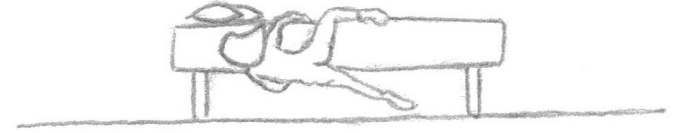
Caw.

t'apropes a terra

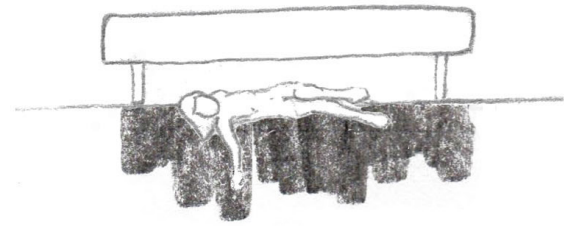

No hi ha paracaigudes

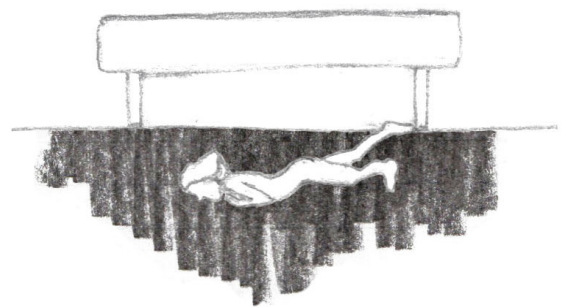

cap amortidor

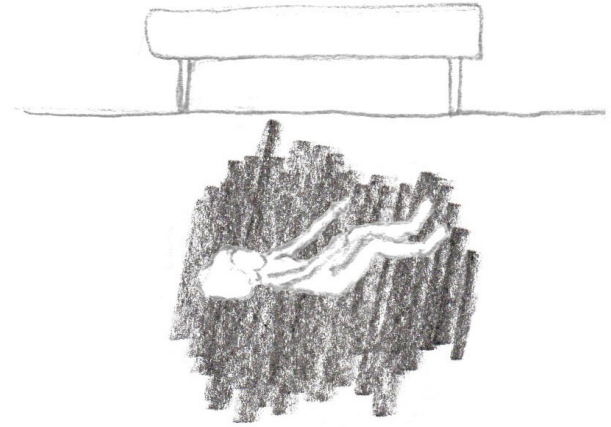

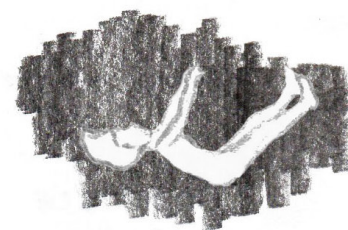
baix fena.

Subterrània.

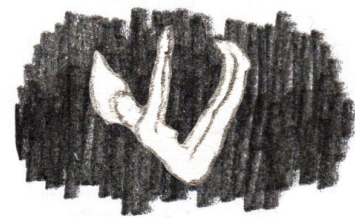
Sota el paraig
i el metro
i les clavegueres

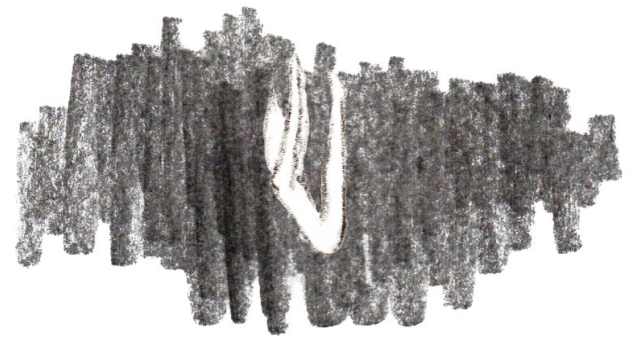

és on viuen els monstres.

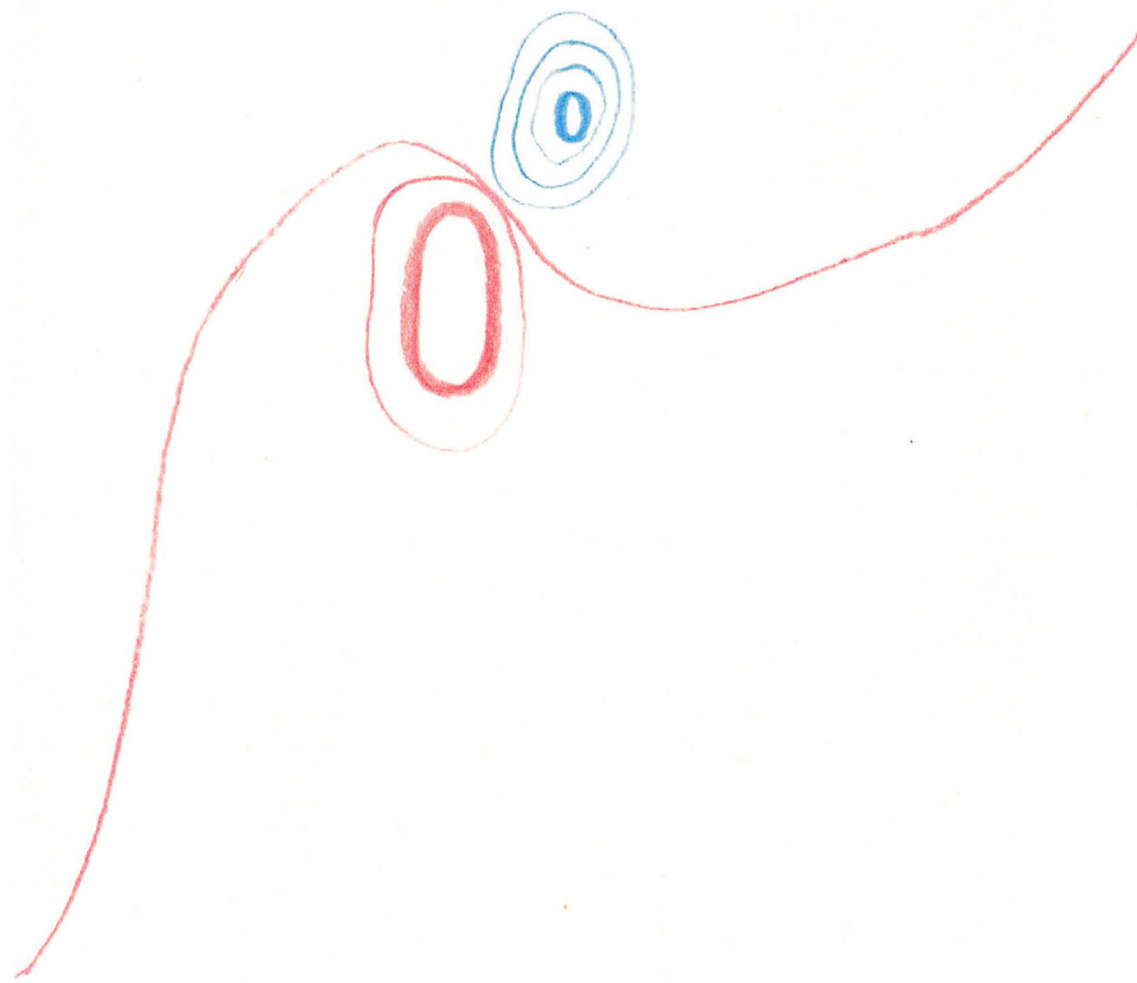
ells no baixen,

pujen
cada nit a despertar;

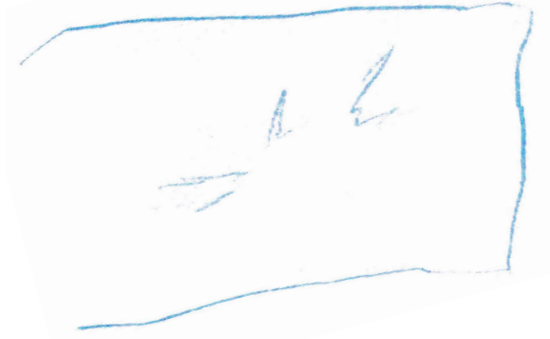

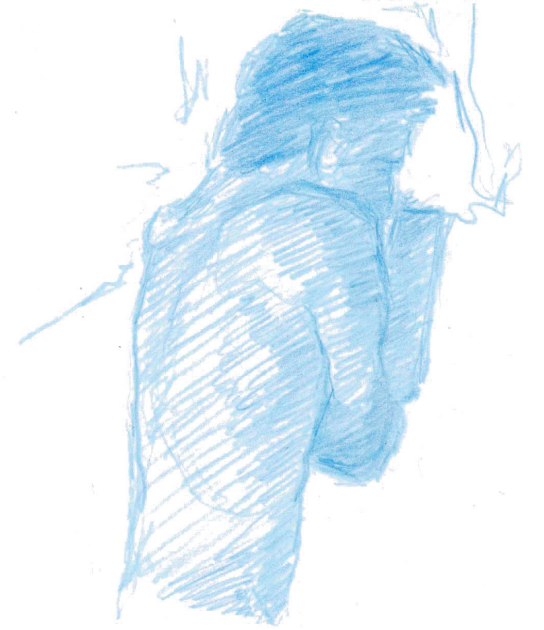
El cel·lit té dos hemisferis,
i un equador.

amb dos pols

A l'equador, Alguna es despulla
envoltada en flames.
Somia en roig i inferns.
L'angoixa fins la pell.
No troba aire, s'ofega.

En un dels pols, Algú dorm dins d'un iglú.
Li guaiten icebergs entre els llavis oberts.
És tan real com un minot de neu.
Somia baix zero plaents pluges torrencials.

Però viuen en el mateix llit

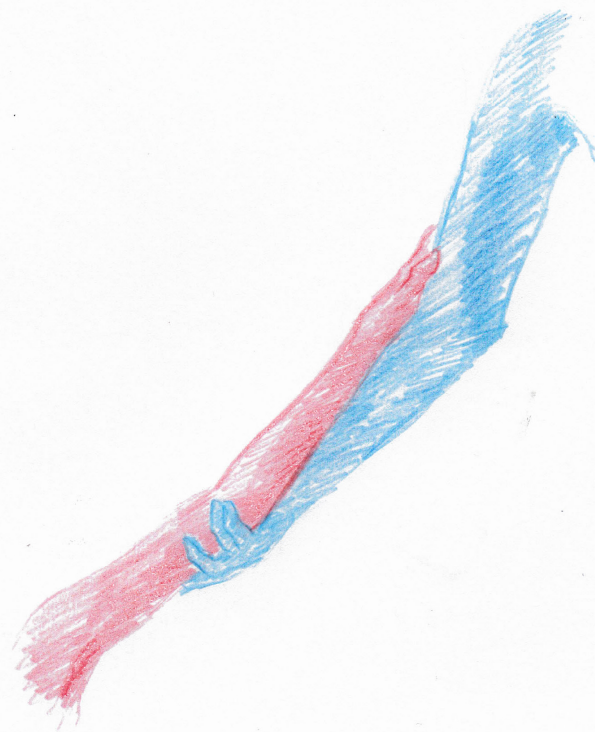
i només a mitja distància.

Estiren les mans per arribar-se i trobar

l'equilibri.

La calor surra.

El fred pesa.

Les pluies torrencials apaguen els incendis.

Alguna es congela des dels peus descalços.

Algú es fon i inunda el llit.

Moren com una espelma

EL FUGITIU

EL SOL ES QUIVA LA PERSIANA
I LES PARPELLES

I ES DÓNA

EL TEMPS
MINÚSCUL

EN QUÈ SAPS QUE ESTÀS DESPERTANT

PERÒ VOLS SEGUIR EL SOMNI,

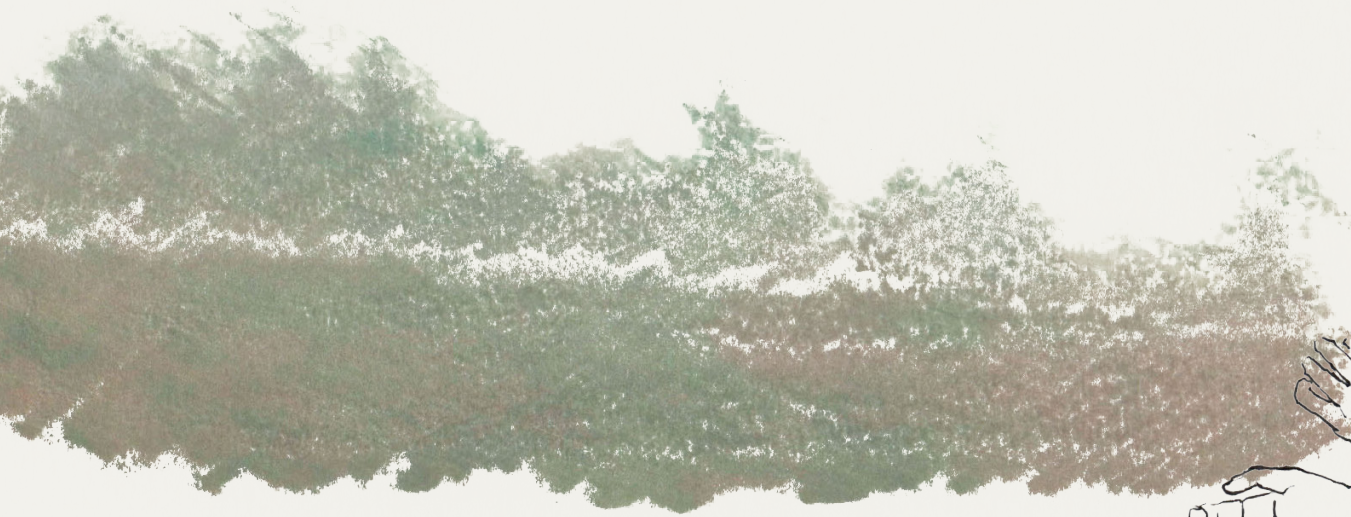
VAPORÓS I NÍTID ALhora,

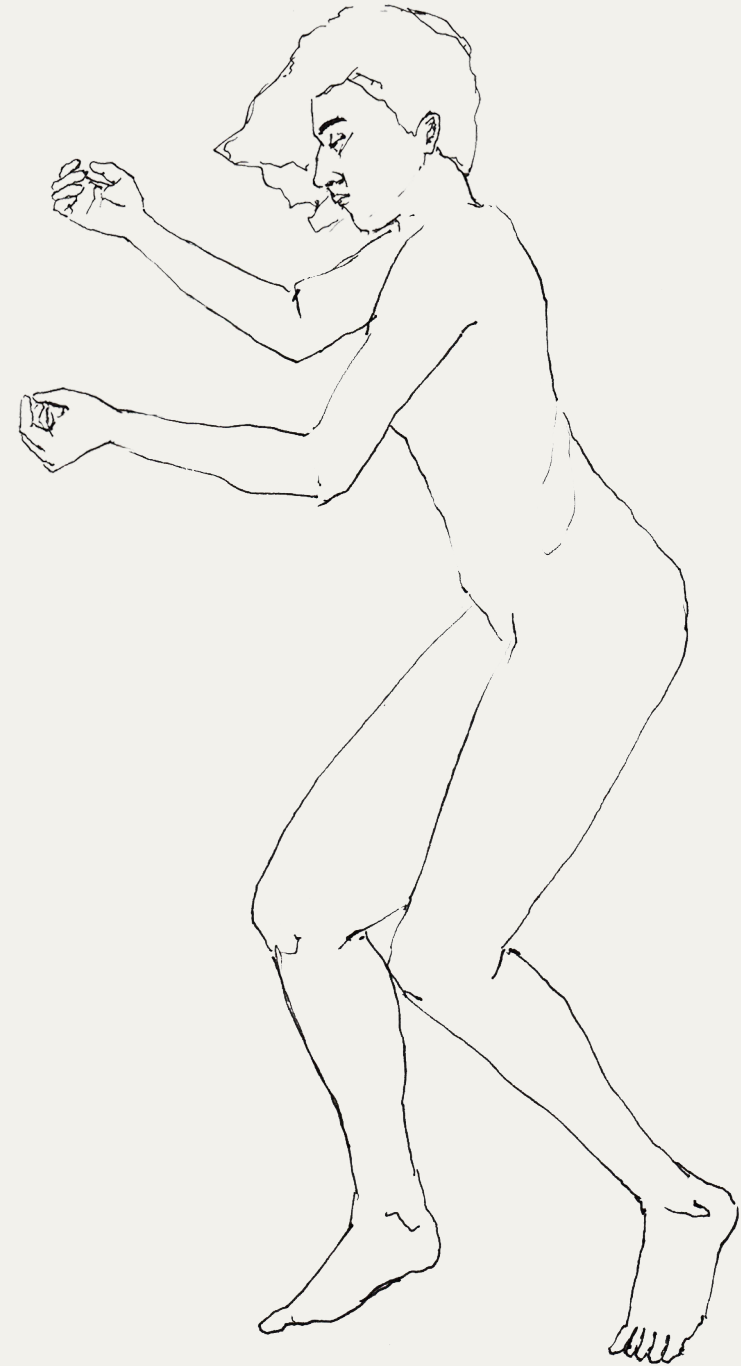
Í T'AGAFES A ELL

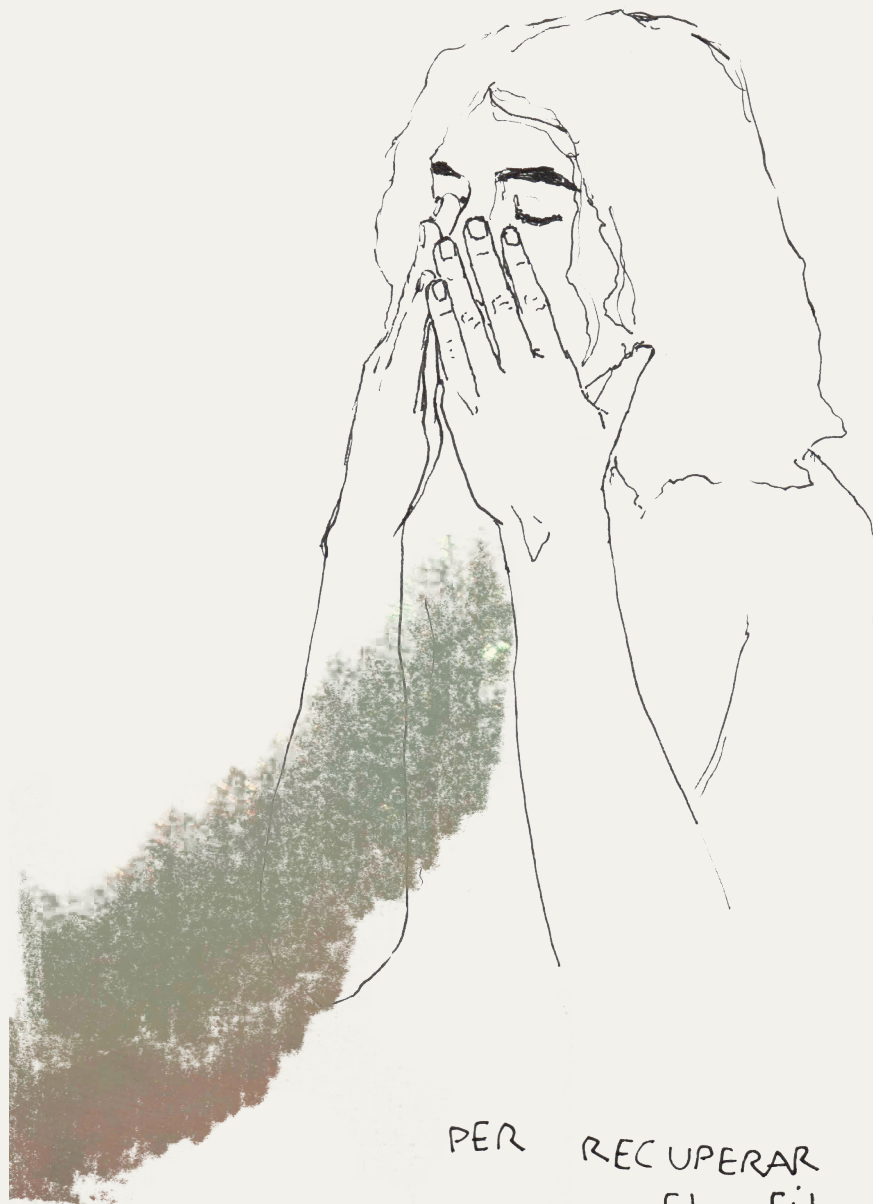
COMI A UNA CORDA

QUE ET CREMA LES MANS.

i QUAN ET DESPERTES, HAS CAIGUT DEL LLIT

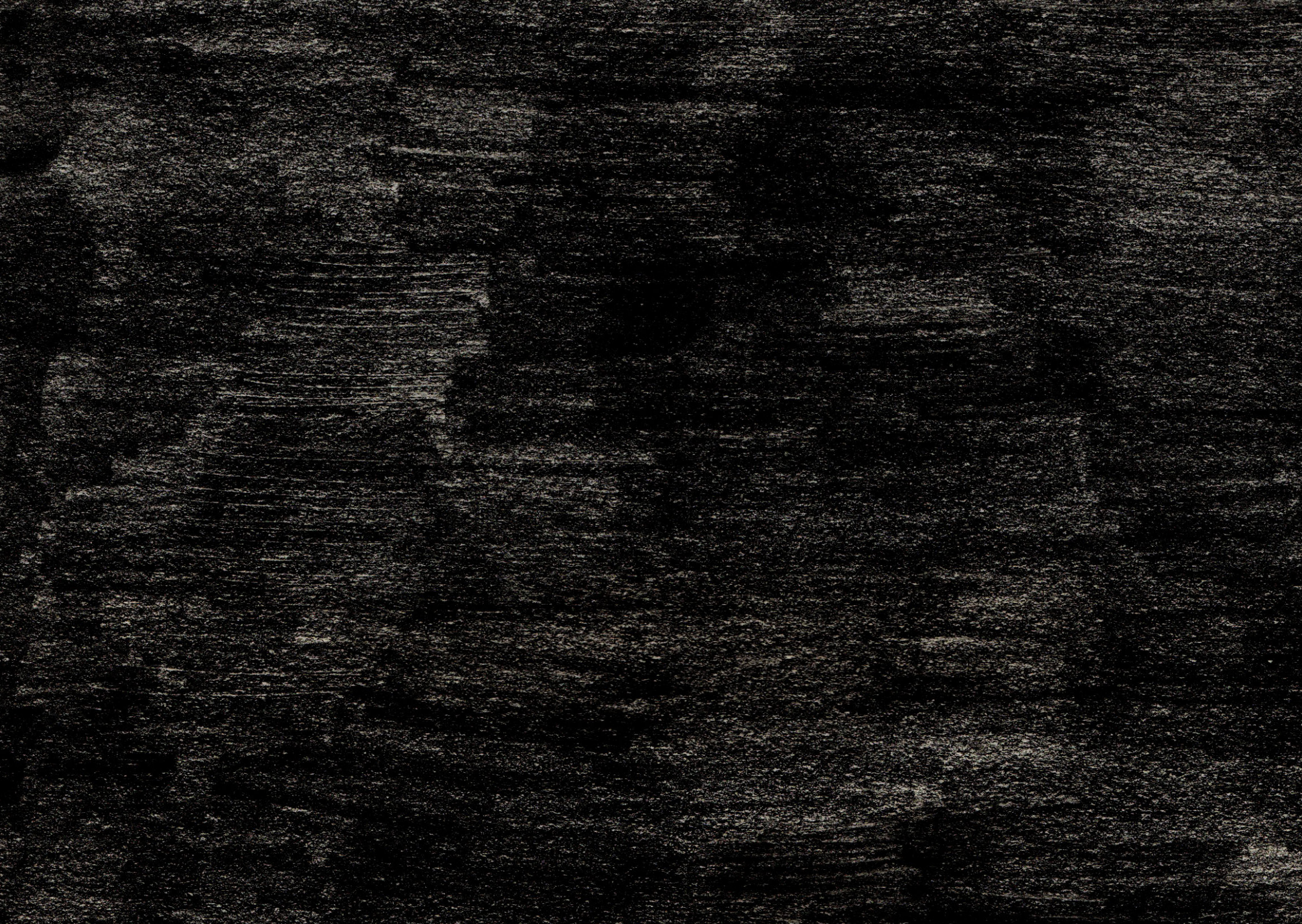

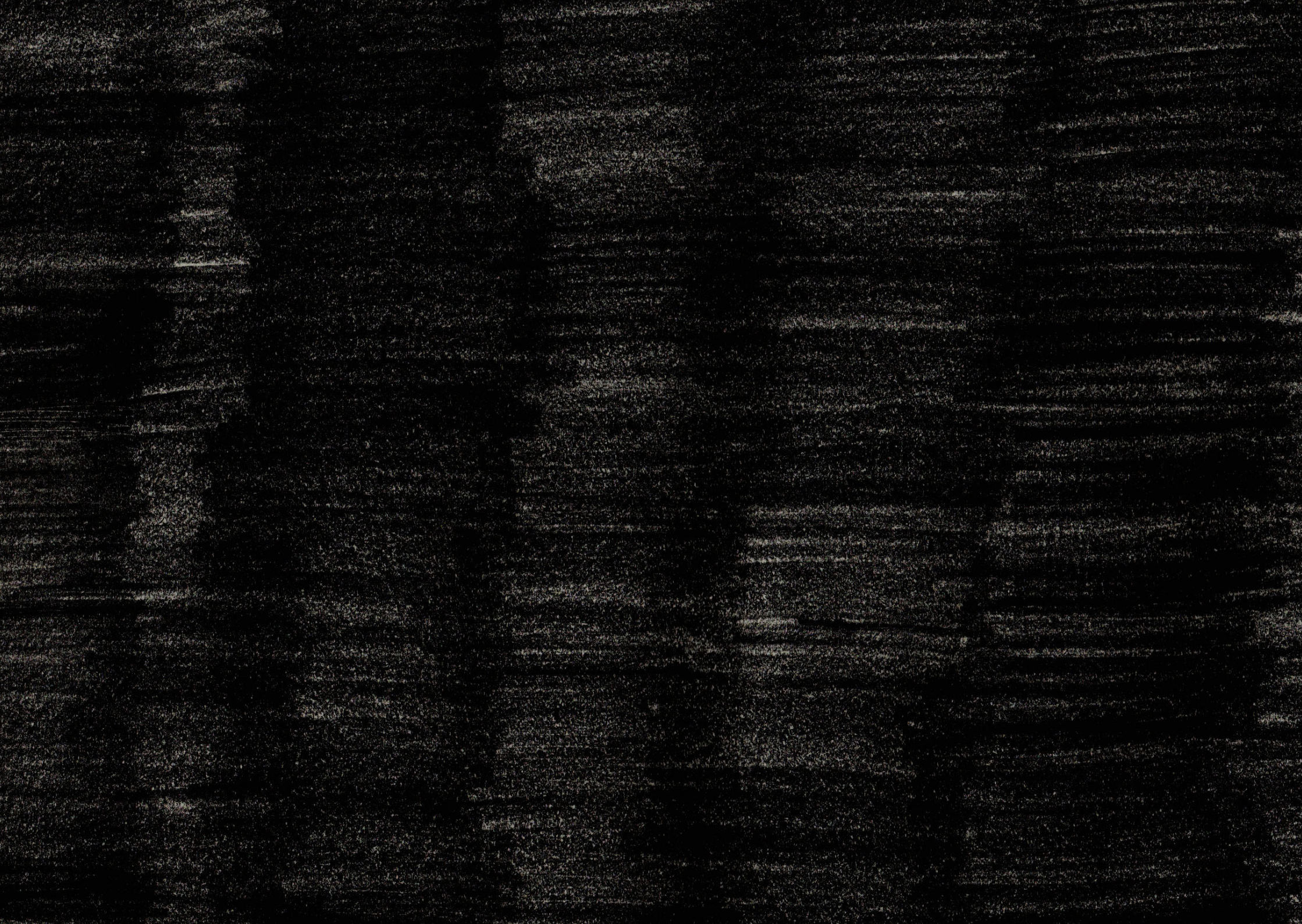
PERÒ TANQUES
FORT ELS ULLS

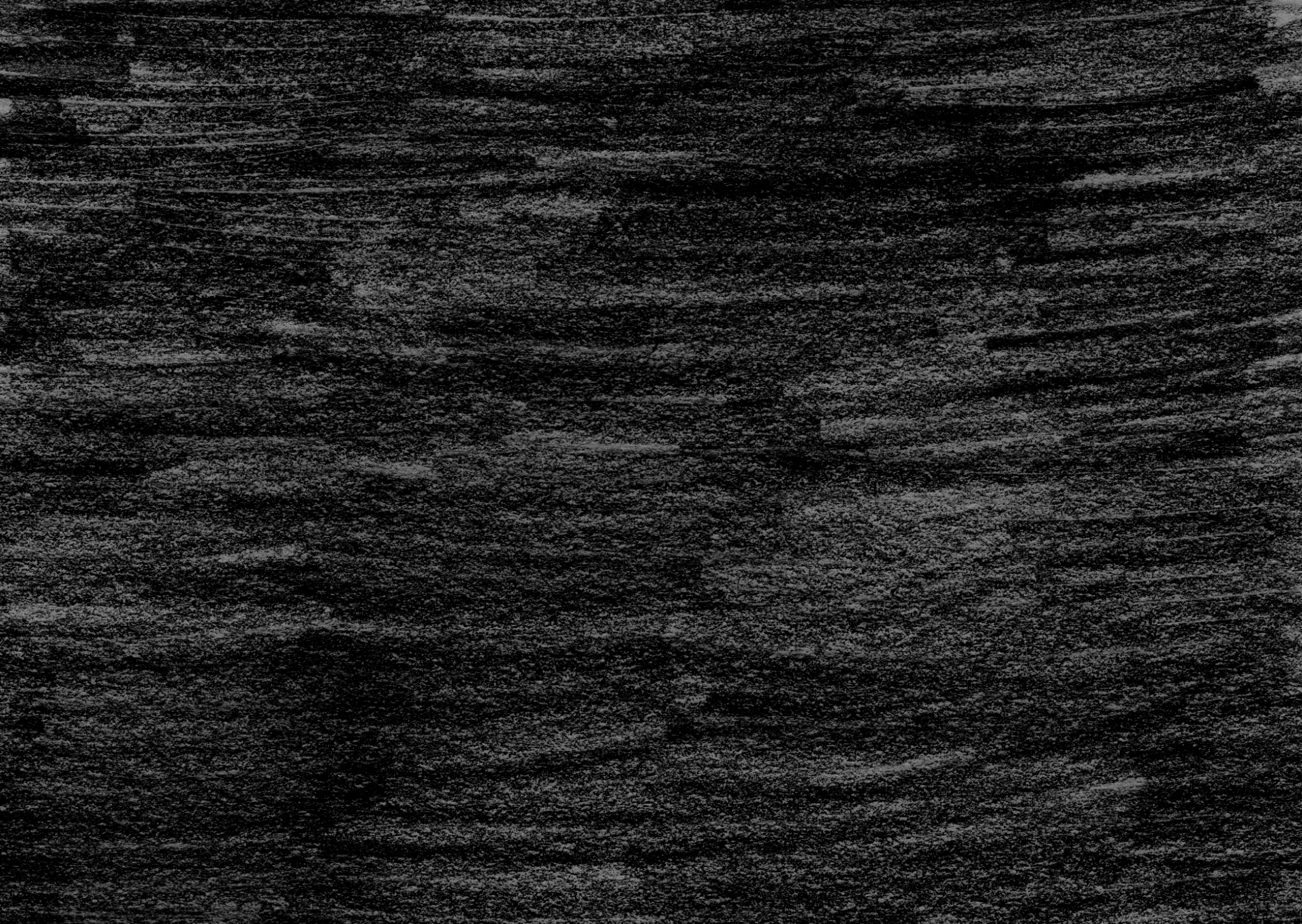
PER RECUPERAR
EL FIL
I SABER COM ACABA.

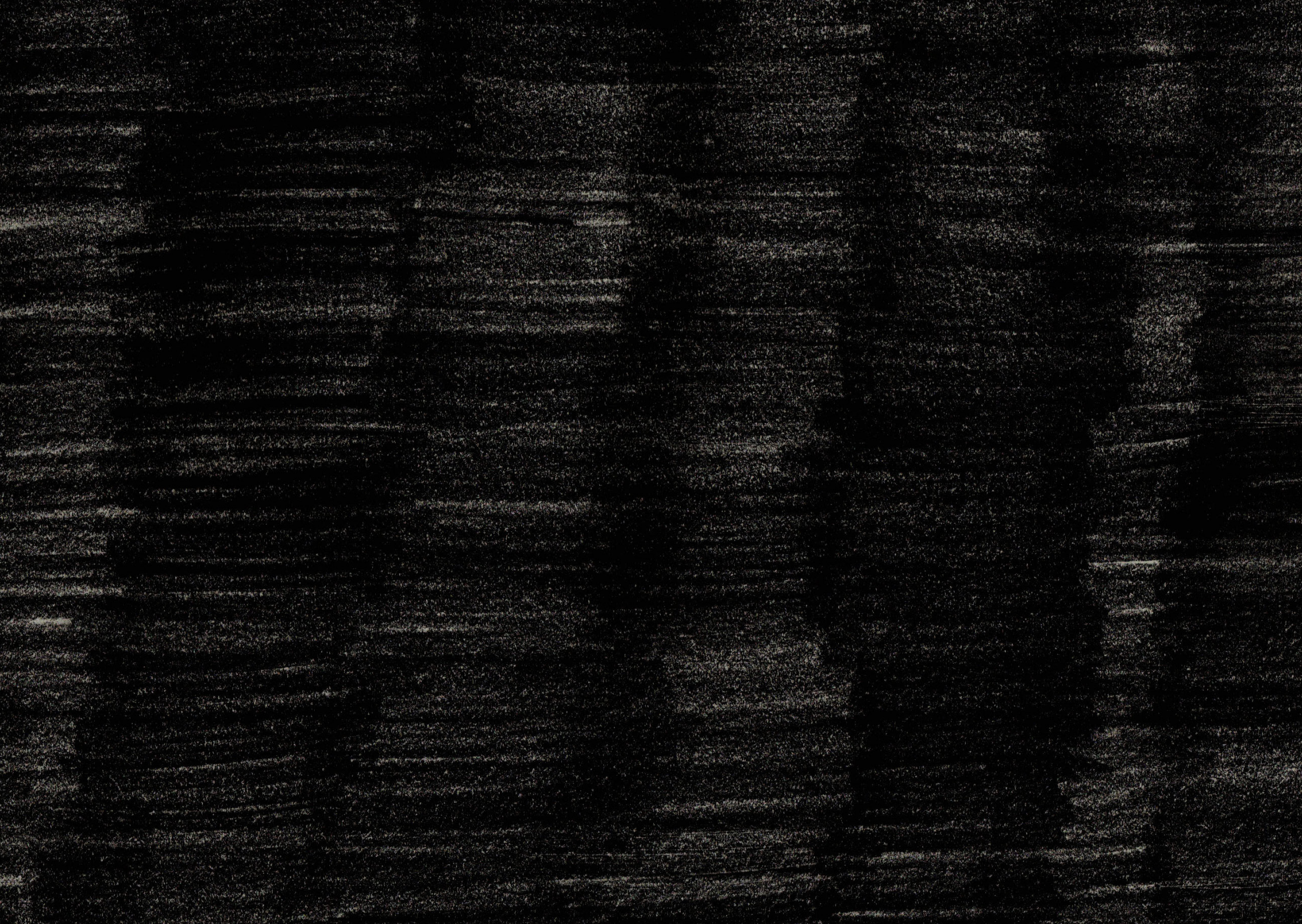
LA
LLUM
AUXILIAR

El temps a fosques fins

la primera requesta

Quatre pages més fins,

a palp, trobar
l'interruptor de la llum auxiliar
a qui demanar auxili
i llar i escalfor tèrme

l'habitació en clarobscur
la textura dels llençols
el color de les meves mans

les ombres projectades
fan objectes llargs i nous
(i jo faig millor lletra)

baix la taula, qui vol mirar?

les parets
d'on han eixit aquests forats?

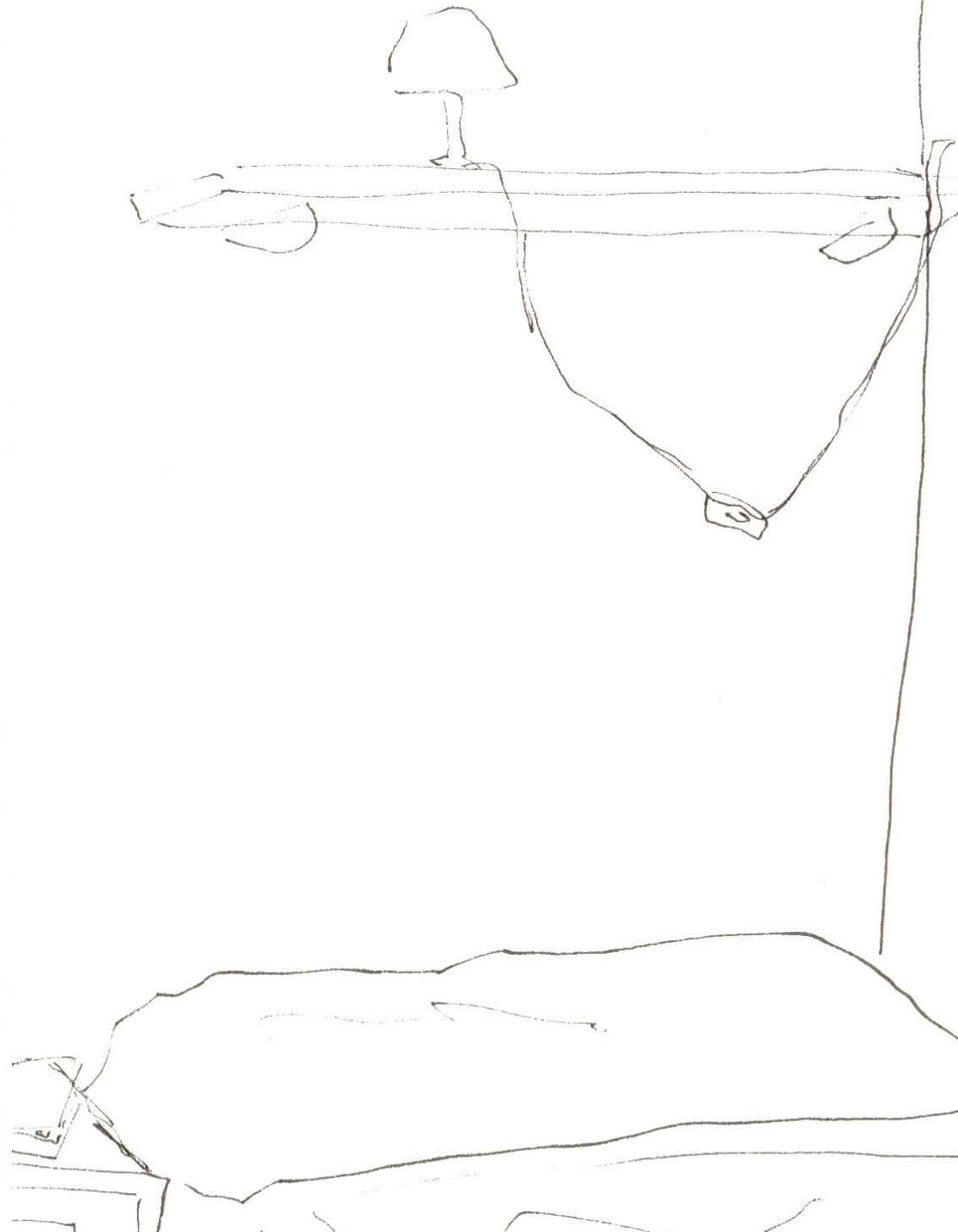

de les pàgines a fosques

si haguera estirat el braç abans

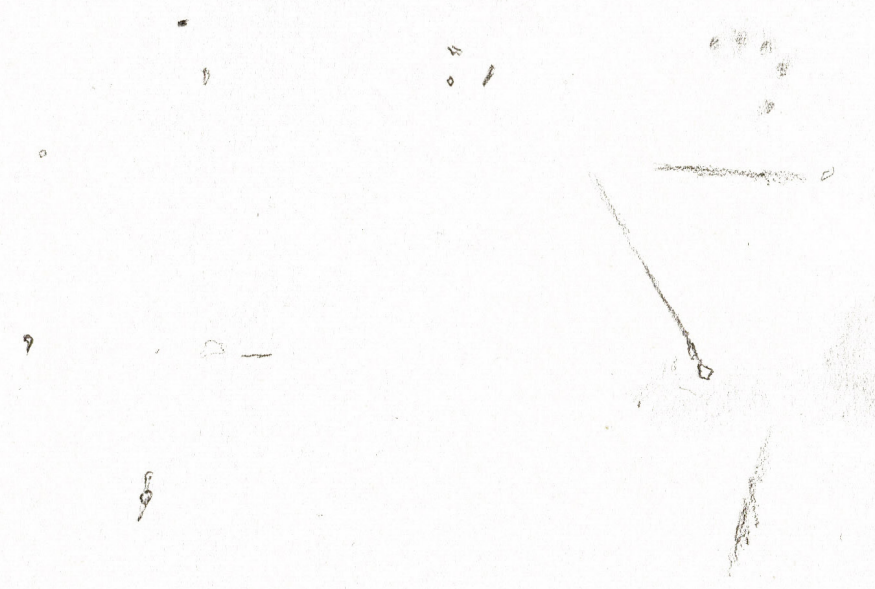

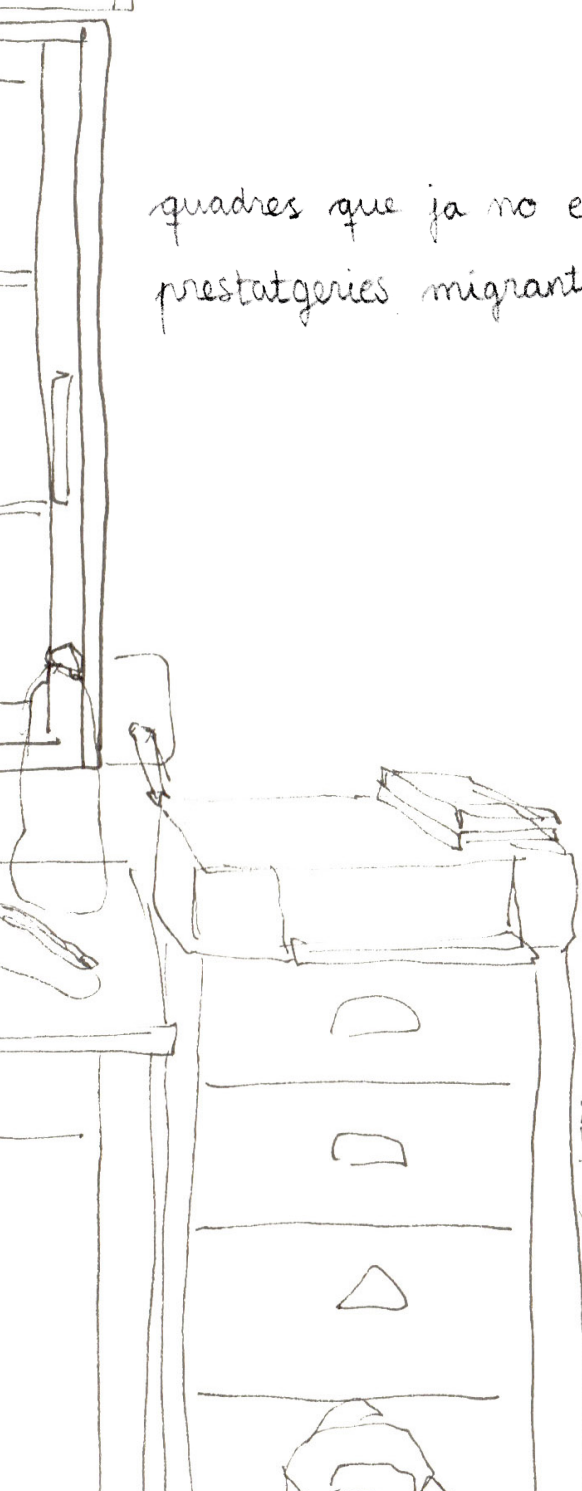
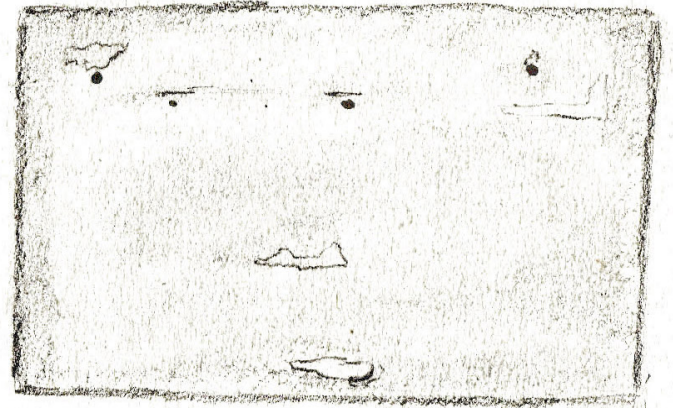
marques verticals de dits
i peus bruts

la pintura arrencada
la pell escorçada per mossos
minúsculs que la tomben

quadres que ja no estan
prestateries migrants

anys molts anys

els mobles tenen lustres, punys i punyals.

ELS CONTES D'INSOMNI SÓN
DE L'HORA I MITJA QUE PASSA ENTRE
APAGAR LA LLUM I DORMIR-SE,
DE LES NITS ADOLORIDES I DE LES MATINADES
DESPERTES. NEIXEN D'INCOMODITATS I LES
TRANSFORMEN EN COIXÍ, LENROL
I LLIT PER A QUI LES RECONeix.

